

5 Δεκεμβρίου 2014

Φοβάμαι την καρδιά εκείνη που φοβάται την ζωή.

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Πολύ κρύο σήμερα...Δεν φοβήθηκα ποτέ το κρύο. Ίσως γιατί είχα ξύλα στο τζάκι, μια ζεστή κουβέρτα, μια μητρική αγκαλιά μέσα στο πατρικό μου...

Φοβάμαι όμως κάτι άλλο. Το φοβάμαι γιατί το αγαπώ...

Είναι η καρδιά εκείνη που ζει μέσα στα χειμωνιάτικα μονοπάτια των “γιατί”, της απελπισίας, της απογοήτευσης.

Την φοβάμαι αυτή την καρδιά μήπως και πάνω στην τρέλα της τυφλωθεί με κακία

και πλέον χαθεί μέσα στις παγωνιές του εγωισμού.

Πολλοί από εμάς έχουμε κτυπηθεί με δοκιμασίες σκληρές, οι οποίες έχουν λαβώσει τις καρδιές μας, τις υπάρξεις μας, τους λογισμούς μας.

Δεν είναι εύκολο να βγεις από την δοκιμασία αλώβητος, δεν είναι εύκολο να δαμάσεις τον πόνο που σε προκαλεί, να τον μεταμορφώσεις σε αρετή.

Δεν είναι εύκολο να μην σπάσεις και να αρχίσεις να λες «γιατί». Ίσως είναι ανθρώπινο, δικαιολογημένο. Μήπως όμως μας είναι και βολικό;

Είναι πιο εύκολο να ρίχνεις την ευθύνη σε άλλον, να κατηγορείς τον Θεό για το «κακό» που σε βρήκε. Είναι δύσκολο να αποδέχεσαι την δοκιμασία της ζωής σου χωρίς «γιατί», χωρίς να νιώθεις αδικημένος, χωρίς να στερεύει από τα χείλη σου το «Δόξα τω Θεώ».

Πολλές φορές φοβάμαι τους ανθρώπους εκείνους που μέσα στην προγραμματισμένη τους ζωή έρχεται η δοκιμασία ως βαρυχειμωνιά και τους συντρίβει. Τους φοβάμαι γιατί αυτοί οι άνθρωποι μέσα στην δυστυχία τους εγκαταλείπουν το μέλλον, εγκαταλείπουν τους άλλους, και ζουν επικίνδυνα μέσα στην μοναξιά των λογισμών τους. Γεμάτοι οργή για την ζωή, γεμάτοι δάκρυα για το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον. Στα όρια της εξουθένωσης, στο χείλος του μη αναστρέψιμου.

Είναι η ζωή μας είναι μια αναπάντεχη έκπληξη, τελικά αυτό είναι το μόνο σίγουρο.

Μια στιγμή πιάνεις το χέρι της αγάπης σου και την άλλη στιγμή κλαις πάνω στον τάφο της, μια στιγμή λες στον φίλο “τα λέμε” και την άλλη στιγμή βουβός περπατάς προδομένος...

Είναι η ζωή μας χειμώνες και καλοκαίρια, ήλιος και βροχή, θάνατος και ανάσταση. Μια χαρμολύπη που δεν λέει να κοπάσει...

Δεν φοβάμαι την ζωή. Φοβάμαι την καρδιά εκείνη που φοβάται την ζωή. Την φοβάμαι γιατί την αγαπώ μήπως και παραιτηθεί και την χάσω και χαθεί...

αρχιμ. Παύλος Παπαδόπουλος

Πηγή: imverias.blogspot.gr